

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1255/2021
08.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића, Мирољуба Томића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Владимира Марковића, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Зорана Стевановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 71/19 од 05.03.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 340/21 од 08.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 08. децембра 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Марковића – адвоката Зорана Стевановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 71/19 од 05.03.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 340/21 од 08.09.2021. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К 71/19 од 05.03.2021. године, окривљени Владимир Марковић оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године.

Истом пресудом, према окривљеном је на основу члана 86. КЗ изречена мера безбедности забране управљања моторним возилима „Б“ категорије у трајању од 5 година, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 13.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 151.593,42 динара, као и да оштећеном АА плати износ од 499.500,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени АА је ради остваривања имовинскоправног захтева, сходно члану 258. ЗКП, упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 340/21 од 08.09.2021. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Смедереву, пресуда Вишег суда у Смедереву К 71/19 од 05.03.2021. године преиначена је само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљени због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, док су жалбе окривљеног Владимира Марковића и његовог браниоца - адвоката Зорана Стевановића одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Владимира Марковића - адвокат Зоран Стевановић, због погрешне примене императивних норми ЗОБС-а, погрешне примене члана 2. Кривичног законика, повреде одредаба Кривичног законика у погледу изречене санкције, конкретно одредбе члана 67. став 1, 2. и 3. у вези члана 60. КЗ, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 2. ЗКП, те повреде члана 16. у вези члана 2. тачка 20) ЗКП, при чему из образложења произилази да бранилац указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати суду на поновни поступак и одлучивање, пред измењеним већем, те да на основу члана 488. став 3. ЗКП одреди одлагање извршења побијане правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче се да је побијаним правноснажним пресудама примењен Закон о безбедности саобраћаја на путевима који се није могао применити, обзиром да су нижестепени судови применили закон који се

примењивао од 03.04.2018. године (објављен у „Службеном гласнику“ број 24/18) уместо Закона о безбедности саобраћаја на путевима који је важио у моменту настанка саобраћајне незгоде, а који се примењивао од 08.04.2013. године („Службени гласник РС“ број 41/2009, 53/2010, 101/2011 и 32/2013). С тим у вези, у захтеву се истиче и да су нижестепене пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер ни првостепени, а ни другостепени суд нису навели који су Закон о безбедности саобраћаја на путевима у конкретном случају применили.

По оцени Врховног касационог суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани.

Наиме, у изреци правноснажне пресуде наведено је да је критичном приликом окривљени Владимир Марковић поступао супротно одредбама члана 41. став 1. и 43. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Одредбама члана 41. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима („Службени гласник Републике Србије“ број 41/2009...32/2013), који се примењивао у време настанка саобраћајне незгоде, односно у време извршења кривичног дела, прописано је да је насилничка вожња поступање возача које је у грубој супротности са правилима саобраћаја, односно приликом које возач не показује обзир према безбедности осталих учесника у саобраћају. Одредбама члана 43. став 1. истог Закона, прописано је да на путу у насељу возач не сме возилом да се креће брзином већом од 50 километара на час, односно брзином већом од брзине дозвољене постављеним саобраћајним знаком за цело насеље или његов део.

Идентичан текст члана 41. став 1. и члана 43. став 1. садржи и Закон о безбедности саобраћаја на путевима који је почео да се примењује 03.04.2018. године, а који је објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ број 24/18.

Имајући у виду наведено, односно да законски текст који се односи на одредабе чланова 41. став 1. и 43. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима није измењен од момента настанка саобраћајне незгоде до тренутка доношења правноснажне пресуде те чињеницу да из изреке пресуде јасно произилази да је окривљени критичном приликом поступио супротно саобраћајним прописима из члана 41. став 1. и 43. став 1. ЗОБС-а на путевима, то су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је у конкретном случају примењен Закон о безбедности саобраћаја на путевима који се на конкретан случај није могао применити, те да је на овај начин учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени неоснованим.

При томе, чињеница да у изреци правноснажне пресуде није наведено који је конкретно Закон о безбедности саобраћаја на путевима примењен, није од значаја, нити је суд био дужан да то наведе у конкретном случају, имајући у виду да се одредбе члана 41. став 1. и 43. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима нису ни мењале.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП одбијен је као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

Наиме, у преосталом делу захтева, бранилац окривљеног истиче да је нејасно на основу чега је суд вођњу која је претходила саобраћајној незгоди окарактерисао као „насилничку“, уз сопствени закључак да вођња окривљеног није имала карактер насилничке вођње, а којима наводима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, због које није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује и на повреду кривичног закона из члана 441. став 1. ЗКП у вези члана 67. став 1, 2. и 3. и члана 60. КЗ, наводима да другостепени суд није могао као отежавајућу околност да цени ранију осуђиваност окривљеног због кривичног дела против безбедности јавног саобраћаја, обзиром да је у погледу раније осуђиваности окривљеног наступила законска рехабилитација по сили закона.

Најзад, истим захтевом оспорава се налаз и мишљење Комисије медицинског факултета Београд – Института за судску медицину, као и исказ сведока ББ, те истиче да сведоци који су саслушани у току поступка нису могли да се изјасне о чињеници ко је управљао возилом, те да повреде које је окривљени задобио критичном приликом нису специфичне за возача, изводећи сопствени закључак да окривљени критичном приликом није управљао моторним возилом у тренутку удеса. Изложеним наводима се у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, ни повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП, а ни повреде одредаба члана 16. ЗКП у вези члана 2. тачка 20) ЗКП и повреда закона из члана 438. став 1. тачка 2) ЗКП, на које се такође указује поднетим захтевом, нису законом дозвољени разлози у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић